

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/533/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114219496
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6114219496.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a členov senátu JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. a JUDr. Jany Haluškovej, v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému R. Z., nar. XX. D. XXXX, trvale bytom Y. XX, XXX XX P. P., t. č. neznámeho pobytu (v konaní do 30. 06. 2016 zastúpeného opatrovníčkou F. Y., tajomníčkou Okresného súdu Zvolen), v konaní o zaplatenie sumy 5.785,10 Eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 10C/77/2015-98 zo dňa 01. 07. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol (druhý výrok) a v súvisiacom výroku o trovách konania (tretí výrok) **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „okresný súd“, „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 01. 07. 2015 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.968,38 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 68,06 Eur od 21. septembra 2011 do zaplatenia, vo výške 9,5 % ročne zo sumy 68,06 Eur od 21. októbra 2011 do zaplatenia, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 68,06 Eur od 21. novembra 2011 do zaplatenia, vo výške 9 % ročne zo sumy 68,06 Eur od 21. decembra 2011 do zaplatenia, vo výške 9 % ročne zo sumy 68,06 Eur od 21. januára 2012 do zaplatenia, vo výške 9 % ročne zo sumy 68,06 Eur od 21. februára 2012 do zaplatenia, vo výške 9 % ročne zo sumy 68,06 Eur od 21. marca 2012 do zaplatenia, vo výške 9 % ročne zo sumy 68,06 Eur od 21. apríla 2012 do zaplatenia, vo výške 9 % ročne zo sumy 68,06 Eur od 21. mája 2012 do zaplatenia, vo výške 9 % ročne zo sumy 68,06 Eur od 21. júna 2012 do zaplatenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 68,06 Eur od 21. júla 2012 do zaplatenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 68,06 Eur od 21. augusta 2012 do zaplatenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 68,06 Eur od 21. septembra 2012 do zaplatenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 68,06 Eur od 21. októbra 2012 do zaplatenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 68,06 Eur od 21. novembra 2012 do zaplatenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 68,06 Eur od 21. decembra 2012 do zaplatenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 68,06 Eur od 21. januára 2013 do zaplatenia a vo výške 8,75 % ročne zo sumy 3.811,36 Eur od 21. februára 2013 do zaplatenia, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (prvý výrok). Vo zvyšku žalobu zamietol (druhý výrok). Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 791,58 Eur na účet jeho právneho zástupcu v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (tretí výrok).

V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný uzavrel so s právnym predchodcom žalobcu (T. T., a. s.) dňa 16. októbra 2007 zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej mu právny predchodca žalobcu (veriteľ) poskytol sumu 3.983,27 Eur (120.000,- Sk), ktorú sa žalovaný zaviazal

vrátiť v 119 mesačných splátkach po 60,38 Eur (1.819,- Sk) vždy k 20-temu dňu v mesiaci s úrokom vo výške 12,35 % ročne. Dňa 17. septembra 2009 uzavrel žalovaný s právnym predchodcom žalobcu dodatok k zmluve o úvere, na základe ktorého sa dohodli na novej výške mesačnej splátky - 68,06 Eur. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 13. decembra 2012 postúpil právny predchodca žalobcu pohľadávku zo zmluvy o úvere žalobcovi a postúpenie oznámil žalovanému listom zo dňa 18. decembra 2012. Pretože žalovaný splátky z úveru riadne a včas neuhradil, vyzval ho navrhovateľ listom zo dňa 4. februára 2013 na zaplatenie dlžnej sumy, ktorú žalovaný neuhradil ani v určenej lehote 15 dní, preto žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 19. februára 2013.

Súd prvej inštancie posúdil úverovú zmluvu ako spotrebiteľskú v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), pretože právny predchodca žalobcu vystupoval pri jej uzatváraní v pozícii dodávateľa a žalovaný v pozícii spotrebiteľa.

Okresný súd podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej aj „ZoS“) prihladol ex offo na premlčanie nároku zo spotrebiteľskej zmluvy voči spotrebiteľovi. Poukázal na § 52 ods. 2 OZ v znení účinnom od 1. apríla 2015, podľa ktorého sa na spotrebiteľské zmluvy použijú vždy prednostne ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Konštatoval, že uvedené ustanovenie sa má pri absencii prechodných ustanovení aplikovať aj na vzťahy vzniknuté pred jeho účinnosťou (rozhodnutia NS SR 3MCdo/12/2014, 3MCdo/14/2014).

Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplatenia posledných 85 neuhradených splátok úveru po 68,06 Eur s pôvodným dátumom splatnosti od 20. septembra 2010 do 20. septembra 2017. Žalobca podal žalobu faxom dňa 8. septembra 2014 (ktorú doplnil v súlade s súladom s § 42 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v lehote 3 dní). Súd prvej inštancie zistil, že 12 splátok splatných 21. septembra 2010, 21. októbra 2010, 21. novembra 2010, 21. decembra 2010, 21. januára 2011, 21. februára 2011, 21. marca 2011, 21. apríla 2011, 21. mája 2011, 21. júna 2011, 21. júla 2011 a 21. augusta 2010 sú premlčané (podľa ustanovenia § 101 OZ), pretože žalobca podal žalobu až po uplynutí 3 rokov odo dňa nasledujúceho po ich splatnosti. Z uvedených dôvodov žalobu v časti sumy 816,72 Eur (12 x 68,06 Eur) zamietol.

Vo zvyšku súd prvej inštancie žalobe vyhovel a uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 73 neuhradených splátok vo výške 4.968,38 Eur (73 x 68,06 Eur) vrátane úroku z omeškania z jednotlivých splátok v počte 17 odo dňa nasledujúceho po ich splatnosti do zaplatenia a zo sumy 3.811,36 Eur (sumy 56 zosplatených splátok) odo dňa nasledujúceho po zosplatení (20. februára 2013) do zaplatenia.

O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p.. Žalobca bol úspešný v časti priznaných 73 splátok, teda 86 % (4.968,38 Eur zo žalovaných 5.785,10 Eur) a žalovaný vo zvyšku, v ktorom súd žalobu zamietol (12 splátok v sume 816,72 Eur), teda 14 %. Čistý procesný úspech žalobcu predstavuje sumu 72 % (86 % - 14 %). Trovy konania žalobcu pozostávajú zo súdneho poplatku v sume 347,- Eur a z trov právneho zastúpenia za 3 úkony právnej služby po 200,85 Eur (prevzatie a príprava vecí, podanie žaloby na súd, účasť na pojednávaní) vrátane režijného paušálu (2 x 8,04 Eur + 8,39 Eur), zvýšené o DPH 20 % (125,40 Eur), spolu 1.099,42 Eur. Z tejto sumy predstavuje 72 % sumu 791,58 Eur, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, konkrétne do výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol (druhý výrok), žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie. Navrhoval, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a jeho žalobe vyhovel, eventuálne rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

V odvolaní žalobca uviedol, že úverová zmluva bola uzavretá dňa 16. 07. 2007. V období do 31. 12. 2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až § 54 OZ len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené 8. časťou OZ, ako aj na zmluvu podľa § 55 OZ. Zmluva o úvere bola upravená v Obchodnom zákonníku. Na účastníkov úverovej zmluvy sa nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ustanovení § 879 ods. 3 OZ. Na právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 01. 01. 2008 sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčania, ale na daný prípad bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Zároveň poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Odvolanie žalobcu bolo doručené súdu prvej inštancie dňa 24. 07. 2015, teda ešte za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol ku dňu 01. 07. 2016 zrušený zákonom č.

160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“). Dňa 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť nový procesnoprávny kódex - Civilný sporový poriadok, ktorý v prechodných ustanoveniach, v § 470 ods. 1 uvádza: „Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.“ Pretože odvolacie konanie prebieha už v dobe účinnosti CSP, bolo potrebné na odvolacie konanie aplikovať príslušné ustanovenia CSP s poukazom na ustanovenie § 470 ods. 2 veta prvá CSP, v zmysle ktorého ostávajú právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP zachované.

5. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a 380 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1, 2 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku (druhý výrok) a v súvisiacom výroku o trovách konania (tretí výrok) ako vecne správne podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil z nasledovných dôvodov:

6. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

8. Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé.

9. Pretože odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 2 O.s.p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu v odvolaní.

10. Žalobca v odvolaní v podstate namieta ustanovenie § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa, nemožnosť jeho aplikácie na právne vzťahy, ktoré vznikli pred nadobudnutím jeho účinnosti, ako aj súdmi aplikovanú ochranu spotrebiteľa. Odvolací súd, ktorý je viazaný v zmysle § 379, § 380 ods. 1 CSP rozsahom a dôvodmi odvolania, sa obmedzil len na preskúmanie žalobcom uvádzaných odvolacích námietok, ako aj na preskúmanie, či v konaní pred súdom prvej inštancie nedošlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 380 ods. 2 CSP). Odvolací súd konštatuje, že existenciu takýchto väd nezistil.

11. Odvolací súd považuje v prvom rade za potrebné poukázať na to, že v súvislosti so vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie boli do Občianskeho zákonníka zákonom č. 150/2004 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov začlenené ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách a táto právna úprava má základ v smernici Rady 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Problematika ochrany spotrebiteľa je inštitút, ktorý treba vnímať komplexne a ktorý sa dotýka viacerých typov zmlúv. Európska únia venuje ochrane spotrebiteľa mimoriadnu pozornosť. Vychádzajúc z európskej legislatívy aj zmluvy uzatvorené podľa iných zákonov ako Občianskeho zákonníka možno tiež považovať za spotrebiteľské napriek tomu, že ich zákon priamo ako spotrebiteľské neoznačuje.

12. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným typom zmluvy (aj keď je v Občianskom zákonníku pomenovaná), ale možno ju označiť ako druh zmluvy, pre ktorú najmä Občiansky zákonník, ale aj

iné právne predpisy, ustanovujú osobitné podmienky a určujú, aké náležitosti zmluva musí obsahovať a naopak, ktoré v nej nesmú byť (neprijateľné podmienky) na ochranu tzv. slabšej zmluvnej strany - spotrebiteľa.

13. Podľa § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

14. Uvedené ustanovenie § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa bolo zavedené zákonom č. 102/2014 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou od 01. 05. 2015 došlo ním k prehlbeniu inštitútu ochrany spotrebiteľa. V dôvodovej správe k uvedenému zákonu je uvedené: „S ohľadom na potreby aplikačnej praxe sa jednoznačne ustanovuje povinnosť ex offo postupu orgánov dozoru a orgánov posudzujúcich nároky zo spotrebiteľskej zmluvy skúmať a vyhodnocovať prekážky uplatnenia práva predávajúceho voči spotrebiteľovi“.

15. K aplikácii uvedeného ustanovenia sa vyjadril aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 3MCdo 14/2014 zo dňa 21. 01. 2015, ktorý uviedol: „Ustanovenie § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa ako aj ustanovenie § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka nadobudli účinnosť 01. 05. 2014 a právne predpisy, ktorých sú súčasťou, nemajú prechodné a záverečné ustanovenia, to znamená, že sa od ich účinnosti aplikujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.“

16. Odvolací súd stotožňujúc sa s uvedeným záverom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tak považuje postup prvostupňového súdu, keď ex offo prihliadol na premlčanie v právnom vzťahu zo spotrebiteľskej zmluvy, za správny. Pokiaľ ide o skutkové závery, na základe ktorých súd prvej inštancie dospel k tomu, že žalobcom uplatňovaný nárok je premlčaný, tieto žalobca žiadnym spôsobom nenamietal, preto ich odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa už uvedeného § 380 ods. 1 CSP nepreskúmaval a rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku (druhý výrok) ako vecne právne potvrdil a to aj v súvisiacom výroku o náhrade trov konania, ktorý v zmysle aplikovanej zásady pomeru úspechu podľa § 142 ods. 2 O.s.p. (§ 255 ods. 2 CSP) považuje taktiež za správny.

17. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V konaní bol úspešný žalovaný, tento si však žiadne trov odvolacieho konania neuplatnil a ani mu žiadne trov odvolacieho konania nevznikli, preto odvolací súd rozhodol, že mu ich náhradu nepriznáva.

18. Odvolaním nenapadnutý výrok okresného súdu (prvý výrok) zostal nedotknutý (§ 367 ods. 2 CSP).

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).